

До 75-річчя В. П. Соловйова

Ім'я В'ячеслава Павловича Соловйова широко відоме в Україні та за її межами як одного з найбільш компетентних у нашій країні фахівців у галузі інноватики та управління науково-технологічним розвитком. Проте таке визначення ніяк не вичерпує характеристику цієї багатогранної особистості. Зокрема, в енциклопедії «Науковці України – еліта держави», виданій ТОВ «Видавництво Логос Україна» його характеризують як відомого українського вченого-кібернетика, біологи знають його як автора ґрунтовних досліджень водно-сольового обміну в організмі людини. І перш ніж стати доктором економічних наук і професором зі спеціальності «економіка та управління національним господарством», він захистив дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата технічних наук та отримав вчене звання старшого наукового співробітника за спеціальністю «організація структур та обчислювальних процесів в ЕОМ, комплексах і системах».

Народився В'ячеслав Павлович 14 жовтня 1941 року в селі Тоцьке, Тоцького району Оренбурзької області, там само

закінчив середню школу. Потім, вступивши на електротехнічний факультет Куйбишевського індустріального (згодом політехнічного) інституту, перші два роки (у відповідності з тодішніми вимогами) паралельно з навчанням працював електромонтером. Отримавши вищу освіту, став працювати інженером Куйбишевського філіалу Центрального конструкторського бюро експериментального машинобудування (під такою завуальованою назвою діяла тоді філія «фірми Корольова»), де безпосередньо займався створенням систем управління космічними апаратами. Тож вступ у 1968 році до аспірантури Інституту кібернетики АН УРСР був цілком логічним кроком для молодого інженера.

З 1971 року В. П. Соловйов працював у Інституті кібернетики АН УРСР, де досліджував проблеми моделювання біологічних систем, займався автоматизацією наукового експерименту (зокрема за його безпосередньої участі створювались системи автоматизації експерименту в інститутах електрозварювання, проблем онкології та проблем міцності), розробленням математичного апарату та експертних систем для аналізу та оцінки надійності складних відповідалних систем. Це був період бурхливого розвитку інституту, формування кращих традицій його колективу, які не могли не впливати на становлення В'ячеслава Павловича як вченого – так само як спілкування з видатними особистостями, які в ньому працювали. При підготовці кандидатської дисертації науковим керівником В. П. Соловйова був академік М. М. Амосов, а консультантом – член-кореспондент НАН України Б. М. Малиновський, безпосередньо спілкувався він також з академіками В. М. Глушковым, В. С. Михалевичем, І. М. Коваленком.

З 1991 року В. П. Соловйов – заступник директора з наукової роботи Центру досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г. М. Доброва НАН України (нині Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки

ім. Г. М. Доброва НАН України). Залишаючись системно мислячим кібернетиком, він зосереджується на проблемах інноваційного розвитку економіки. Крім численних публікацій за результатами наукових досліджень, таких, наприклад, як «Інноваційна діяльність як системний процес у конкурентному середовищі», він бере безпосередню участь у розробленні проектів нових законів («Про наукову і науково-технічну експертизу», «Про інноваційну діяльність», «Про державне регулювання у сфері трансферу технологій» та ін.), створенні конкретних інноваційних структур (наприклад, у розробленні пропозицій щодо створення агротехнопарку «Броди», Трускавецького валеологічного інноваційного центру тощо). На початку цього року він очолив також новостворений за рішенням Президії НАН України Центр інновацій та технологічного розвитку.

В'ячеслав Павлович опублікував понад 300 наукових праць, в тому числі більше 20 монографій, під його керівництвом підготовлено і захищено 5 кандидатських і одна докторська дисертація. Багато років він був позаштатним консультантом Комітету Верховної Ради України з питань науки та освіти, членом Наглядової ради та головою експертної ради Української асоціації інкубаторів бізнесу та інноваційних центрів, входив до складу Науково-технічної ради Державного агентства України з інвестицій та інновацій. Є експертом Постійного комітету з науки і освіти Міжпарламентської асамблеї СНД.

Свій 75-літній ювілей В'ячеслав Павлович Соловйов зустрів у розквіті творчих сил, не збавляючи темпів своєї унікальної наукової активності. Редколегія журналу бажає йому доброго здоров'я, довгих років життя, здійснення творчих задумів.

До 65-річчя Л. П. Кавуненко

Лідія Пилипівна Кавуненко народилася 11 жовтня 1951 року в м. Уфа (Росія). З 1970 року навчалась у Київському державному університеті ім. Т.Г.Шевченка на факультеті прикладної математики і одночасно працювала в секторі наукознавства Інституту кібернетики АН УРСР. У

1976 році успішно закінчила університет та здобула спеціальність математика.

У перші роки своєї професійної діяльності Лідія Пилипівна займалась математичним моделюванням процесів та задач управління в науці, працювала програмістом в СКТБ Інституту кібернетики АН УРСР і набувала початкового досвіду науково-дослідницької праці. З 1981 року Лідія Пилипівна брала активну участь у виконанні міжнародного наукового проекту під егідою ЮНЕСКО «Ефективність наукових груп». У цьому ж році вступила до аспірантури Інституту кібернетики, де виконувала наукове дослідження з питань аналізу факторів результативності та резервів підвищення ефективності діяльності наукових колективів. У 1986 році успішно захистила дисертацію та здобула вчений ступінь кандидата економічних наук. За підсумками згаданого проекту було підготовлено колективну монографію «Науково-технічний потенціал: структура, динаміка, ефективність», серед авторів якої й Л. П. Кавуненко.

Л. П. Кавуненко була одним із виконавців масштабного проекту Держ-